

neb o úkonech kněze mši sloužícího, ba ani sebe vzdálenější poukaz na tyto okolnosti a zmíněné vystrojení a posuňky obžalovaného nemohly proto nikterak směřovati k znázornění textu kupletu. Opomenutím oněch výsledků hlavního přelíčení stal se výrok nalézacího soudu neúplným co do skutečností rozhodujících.

Toutéž vadou je rozsudek první stolice — jak stížnost právem dále vytýká — stížen i proto, že rozhodovací důvody — zjišťující toliko, že obžalovaný skončil svou poslední přednášku kupletu předčasně, jelikož se více přítomných posluchačů pohoršilo nad přednáškou, opomíjejí seznání svědka Ladislava H-a, že již při vstupu obžalovaného do místnosti ozvaly se výkřiky nevole a, že již dříve o šesté hodině, kdy byla zpívána táž píseň, opustilo několik hostů z nevole místnost, dále seznání Josefa F-a, že obžalovaný chtěl zpívat dále, ač ihned po první sloce nastalo rozčilení a rozhořčení a, ač bylo voláno naň, aby přestal. Neboť i tyto výsledky hlavního přelíčení měly závažný význam pro posuzování, byl-li sobě obžalovaný hned při vstupu neb alespoň za zpěvu vědom bezprávné povahy svého chování, v němž přes to pokračoval, kdyžtě pohoršení některých posluchačů nemohl sobě vykládati jinak, než že tito posluchači shledávají v jeho úboru a posuňkách sesměšňování a zlehčování mše svaté. Pro doličený zmatek čís. 5 §u 281 tr. ř. bylo rozsudek první stolice, aniž bylo třeba zabývati se ostatními vývody stížnosti, zrušiti a podle §u 288 čís. 1 tr. ř. vrátiti věc do první stolice.

Čís. 1833.

Zákon o třaskavinách ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák.

K pojmu »držby« (»přechovávání«) třaskavin ve smyslu §§ů 1—3 zákona se nevyžaduje, by pachatel jimi nějakým zvláštním způsobem nakládal; stačí pouhý faktický stav o sobě (na př. ponechání jich v obytných místnostech).

(Rozh. ze dne 15. prosince 1924, Zm I 454/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 24. dubna 1924, pokud jím byli obžalováni Zdeněk K. a Bohumila K-ová podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostění z obžaloby, onen pro přečin podle §u 335 tr. zák., tato pro přečin podle §u 3 zák. ze dne 27. května 1885, čís. 134 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění již s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Stížnost uplatňuje právem, že jednáním obžalované Bohumily K-ové jest opodstatněn pojem »držby« ve smyslu §u 2 a 3 zákona o třaskavinách. Ohledně této obžalované vzal nalézací soud za prokázáno, že byla spolumajitelkou

mlýnského bytu a za tehdejší nemoci svého manžela sama disponovala celým bytem i pokojem, v němž dříve bydlel spoluobžalovaný syn Oldřich K. a kde byl uložen i ruční granát, přikázavši pokoj k obývání kancelářské slečně Anežce M-ové, ale že nechala při tom všechny věci, mezi nimi i onen granát, na polici v tom stavu, jak si jej tam uložil Oldřich K., a připoměla M-ové, že všechny ty věci patří Oldřichu K-ovi, aby si jich vůbec nevšimala a na granát nesáhla. Z toho dovodil nalézací soud, že obžalovaná s věcmi na polici nijak nedisponovala, u sebe je nechovala, nýbrž že v držení věcí těch zůstával stále Oldřich K. Leč tento náhled neodpovídá zákonu o třaskavinách. Zákon tento prohlašuje v zájmu zamezení obecně nebezpečného zacházení s třaskavinami v §u 1 také jejich držbu za přípustnou jen s úředním povolením. Nelze-li pro obor práva trestního pojem »držby« již o sobě posuzovati dle přísně civilněprávních pojmů, nýbrž, dlužno-li všeobecně držbu klásti na roveň detenci, plyne z toho, že totéž platí i pro dosah trestních předpisů zákona o třaskavinách, zvláště když v zákoně tomto nelze nalézt opory pro užší výklad uvedeného pojmu. Dle toho je nebezpečí, jemuž zákon chce předejít, odvislo nikoli od jsoucnosti, nebo nedostatku držební vůle (§ 309 obč. zák.), nýbrž od ryze skutkového poměru pachatele ku třaskavině. K pojmu »držby«, pokud se týče »u sebe chování«, se proto nevyžaduje, aby pachatel s třaskavinou nějakým zvláštním způsobem nakládal, na př. ji přenášel a pod., nýbrž stačí pouhé ponechání a přechovávání třaskaviny v obytných místnostech, tudíž tento pouhý stav faktický o sobě, aniž je zapotřebí, aby zde byl úmysl třaskavinu si ponechat, neb si ji přivlastnit. S tohoto hlediska je též, aby se předešlo všem pochybnostem, ve znění zákona o třaskavinách, uvedeného v příloze zákona na ochranu republiky, místo výrazu »držby« užito příleha- většího obratu »přechovávání«. Na starém zákoně o třaskavinách nebylo tím však ničeho změněno, toliko znění upraveno jazykově a toto dle §u 43 zákona na ochranu republiky prohlášeno za autentické. Když proto obžalovaná disponovala s dotyčným pokojem, přenechavši ho Anežce M-ové a když jí přikazovala, aby si granátu nevšimala a naň nesáhla, nemůže býti pochybnosti, že granát ve smyslu zákona přechovávala, davši svým jednáním na jevo, že granát chce ponechat na dosavadním místě až do synova návratu.

Objektivní skutková podstata přečinu podle §u 3 zákona o třaskavinách je proto založena, zvláště když v §u tom předpokládané nebezpečí je dle skutkových zjištění nepochybným. Důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. je proto dán. V platnosti ponechán nemůže však býti ani druhý omluvný důvod, pro který nalézací soud sprostil obžalovanou z obžaloby. Soud nevzal totiž za prokázáno, že obžalovaná věděla, že ruční granát, o nějž jde, je posud nabitý nějakou třaskavinou, ježto prý Oldřich K. ubezpečil domácí lidi a svého bratra Zdeňka K-a a tento pravděpodobně i obžalovanou Bohumilu K-ovou, že granát je úplně neškodný. Zmateční stížnost uplatňuje právem, že toto zjištění soudu o nevědomosti obžalované o tom, že granát je dosud nabitý nějakou třaskavinou, je ve vnitřním rozporu (čís. 5 §u 281 tr. ř.) s druhým zjištěním, dle kterého obžalovaná Anežce M-ové, když jí přenechávala pokoj, připomínala, aby si věci a zbraní patřících Oldřichu K-ovi, vůbec

nevšímala a na granát nesahala, poněvadž tento poslední výrok nasvědčuje tomu, že si obžalovaná nebezpečné povahy granátu byla vědoma. Obě uvedená zjištění nemohou proto vedle sebe obstát, obsahující předpoklady logicky si odporující. Ježto pak odpor ten dotýká se skutečnosti pro rozhodnutí závažné, je výrok soudu stížen zmatečností dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. a nemůže býti ponechán v platnosti, to tím méně, když předpoklad soudu, že Zdeněk K. ubezpečil p r a v d ě p o d o b n ě obžalovanou o neškodnosti granátu, postrádá oné určitosti a přesnosti, jaké zjištění soudu svou povahou vyžaduje. Pro tuto podstatnou vadu rozsudku není dána zrušovacímu soudu možnost, aby uznal ihned ve věci samé, poněvadž pro vadu tu zůstává nerozřešena bezvadně otázka o subjektivním zavinění obžalované, o kterém však, ježto jde o otázku rázu čistě skutkového, rozhodovati přísluší jedině soudu nalézacímu na základě zkoumání průvodního materiálu (§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.).

Čís. 1834.

Zákon o telegrafech ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.

»Telegrafním zařízením« (§ 18 čís. 4 zákona) jsou též jednotlivé součástky zařízení telegrafních, pokud jsou určeny ku zřízení telegrafu, a to i takové, jichž lze použiti také k jiným účelům.

Na propadnutí telegrafního zařízení dlužno dle Šu 18 čís. 3 zákona uznati i když tu není předmětu, na nějž se propadnutí vztahuje.

Čin byl spáchán ze zjištěnosti (§ 20 čís. 1 zákona), pracoval-li pachatel se ziskem vůbec; výše jeho nerozhoduje.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1924, Zm II 260/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného, vyhověl však zmatečnou stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 1. března 1924, jímž byl obžalovaný Karel K. uznán vinným přečinem podle Šu 18 čís. 1, 4 zák. ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n.), zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu jako zmatečný a obžalovanému vyměřil znova trest a to podle Šu 18 čís. 1 zák. ze dne 23. března 1923, čís. 60 sb. z. a n. za použití §§ 266 a 260 písm. b) tr. zák. vězením jednoměsíčním, zostřeným jedním postem a zároveň odsoudil téhož obžalovaného dle Šu 20 zák. o telegrafech k peněžité pokutě 200 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na dalších 48 hodin a vyslovil dle Šu 18 čís. 3 dotčeného zákona propadnutí telegrafních zařízení, tvořících předmět rozsudku, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezodůvodně vytýká stížnost, že skutkové podstaty dle čtvrtého odstavce tu není, ježto zákon trestem ohrožuje jen výrobu, prodej, přechovávání nebo dopravu z ciziny kompletních radiotelegrafních zařízení, ne pouhých jejich součástek, což dovozuje stížnost jak z úplného chybění zmínky o součástkách v zákoně, užívajícím výhradně výrazu »za-